

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 17, 2026

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:5990](#) 21-08-2026

Handhaving/Eindhoven

Het opslaan van een bedrijfsafvalstof (spuiwater afkomstig van luchtwassers) in een niet lekdichte winbag en het niet regelmatig controleren ervan is in strijd met de specifieke zorgplicht voor een milieubelastende activiteit.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:5980](#) 21-08-2026

Omgevingsvergunning milieubelastende activiteit/Reusel-De Mierden
Omgevingsvergunning mba voor nieuw luchtwassysteem.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:5551](#) 04-08-2026

Omgevingsvergunning/Eindhoven

Omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit ten behoeve van kleinschalig begeleid wonen.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:3621](#) 28-05-2026

Handhaving/Noord-Brabant

Handhaving, specifieke zorgplicht, verhouding tot vergunningvoorschriften.

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieubelastende activiteit/Reusel-De Mierden

Omgevingsvergunning mba voor nieuw luchtwassysteem. Voorwaarde realisatietermijn gelet op de omstandigheden toegestaan.

Casus

Het college van gedeputeerde staten van Reusel-De Mierden heeft een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit verleend voor het plaatsen van nieuwe luchtwassystemen op de aanwezige varkensstallen. Eiseres is het niet eens met een aan de omgevingsvergunning verbonden voorschrift dat bepaalt dat de luchtwassystemen zes maanden nadat de vergunning in werking is getreden gerealiseerd en in werking moeten zijn.

Rechtsvraag

Heeft het college dit voorschrift aan de vergunning kunnen verbinden?

Uitspraak

De rechtbank is van oordeel dat het college voorschrift 1.3.1 heeft kunnen stellen. Naar het oordeel van de rechtbank is voorschrift 1.3.1 namelijk niet in strijd met artikel 5.40, tweede lid, onder b, van de Omgevingswet. Dat artikel bepaalt dat het bevoegd gezag een omgevingsvergunning kan intrekken als gedurende een jaar of een in de vergunning bepaalde langere termijn geen activiteiten zijn verricht met gebruikmaking van de vergunning. De bevoegdheid uit artikel 5.40 van de Omgevingswet om een omgevingsvergunning in te trekken, staat los van de realisatietermijn uit voorschrift 1.3.1. Bovendien doet voorschrift 1.3.1 niet af aan de termijn van één jaar voordat tot intrekking kan worden overgegaan, zoals bepaald in artikel 5.40 van de Omgevingswet. De vrees van eiseres dat het college direct de omgevingsvergunning intrekt wanneer zij de luchtwasser niet binnen zes maanden heeft gerealiseerd is dus ongegrond, omdat artikel 5.40, tweede lid, onder b, van de Omgevingswet daaraan in de weg staat.

De rechtbank heeft verder begrip voor de situatie waarin eiseres verkeert. Het plaatsen van de vergunde luchtwassers vraagt om een niet-geringe financiële inspanning van eiseres, terwijl er tegelijkertijd twijfel bestaat over de effectiviteit en de mate van emissiereductie van het luchtwassysteem dat eiseres wil toepassen. Om die reden is dit type luchtwassysteem ook niet opgenomen op de 'menukaart' neergelegd in Bijlage VI bij de Omgevingsverordening Noord-Brabant en waar artikel 3.98 van die Omgevingsverordening naar verwijst. Dat betekent dat eiseres met de vergunde luchtwassers mogelijk niet voldoet aan de bepalingen uit de Omgevingsverordening Noord-Brabant. Eiseres wil voorkomen binnen afzienbare termijn opnieuw te moeten investeren in andere luchtwassers, en dat is logisch. Eiseres heeft echter zelf dit type luchtwasser aangevraagd, terwijl de twijfels over de effectiviteit en de mate van emissiereductie van het luchtwassysteem op dat moment al bekend waren. Bovendien heeft eiseres ter zitting aangegeven dat ook wanneer de realisatietermijn zou zijn gesteld op drie jaar, zoals door eiseres verzocht, de aangevraagde luchtwassers mogelijk niet worden gerealiseerd.

Tegenover het belang van eiseres staat het belang van de derde-partij en dat van de andere omwonenden. De voorzieningenrechter van deze rechtbank heeft in de uitspraak van 17 maart 2025 al geoordeeld dat de lasten onder dwangsom die het college aan eiseres heeft opgelegd om kortgezegd de emissiepunten van de bestaande luchtwassers in overeenstemming te brengen met de vergunde situatie en de luchtwassystemen in werking te brengen en te houden, overeind konden blijven. Juist naar aanleiding van die procedure heeft eiseres de nieuwe luchtwassers aangevraagd, om de gevolgen van het voortduren van de overtreding voor de omgeving te voorkomen. Voor de rechtbank staat daarmee vast dat eiseres geuroverlast veroorzaakt, en die geuroverlast is voor het college aanleiding geweest om voorschrift 1.3.1 te stellen. De rechtbank acht de termijn in voorschrift 1.3.1 kort, maar onder deze omstandigheden en gezien de gehele voorgeschiedenis niet onevenredig. Dat de termijn van zes maanden nooit haalbaar zou zijn, heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt. Dat eiseres een afspraak heeft met het college dat zij pas de omgevingsvergunning voor het bouwen van de nieuwe luchtwassers zou aanvragen nadat de onderhavige omgevingsvergunning onherroepelijk is, heeft zij niet aangetoond. Het college betwist die afspraak, en stelt dat slechts is afgesproken dat eiseres de omgevingsvergunning voor het bouwen van de nieuwe luchtwassers zou aanvragen zodra de onderhavige omgevingsvergunning was verleend.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 21-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:5980

Zaaknummer: 26/1002

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving/Noord-Brabant

Handhaving, specifieke zorgplicht, verhouding tot vergunningvoorschriften.

Casus

Het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant heeft aan een afvalstoffenbedrijf (onder meer) een last onder dwangsom opgelegd vanwege schending van de specifieke zorgplicht uit artikel 2.11 van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal). De last houdt in dat het bedrijf alle partijen shredderresidu die ten tijde van het besluit nog aanwezig zijn volledig af moet voeren naar een daarvoor erkende inzamelaar/verwerker. Bij de opslag van dit residu in de open lucht was eerder broei ontstaan en het blussen van de daardoor ontstane branden had geleid tot belastende emissies naar lucht, water en bodem. In geschil is onder meer of sprake is van een schending van de specifieke zorgplicht en of het college op basis daarvan direct handhavend kon optreden.

Rechtsvragen

1. Wanneer kan handhaving op basis van de specifieke zorgplicht aan de orde zijn als een bedrijf beschikt over een omgevingsvergunning voor een mba?
2. Wanneer is directe handhaving op basis van de specifieke zorgplicht mogelijk?
3. Was in dit geval sprake van een evidente schending van de specifieke zorgplicht?

Uitspraak

1. De rechtbank stelt voorop dat eiseres beschikt over een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit. Handhaving van de zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal komt in dat geval alleen in beeld als de omgevingsvergunning geen specifieke voorschriften bevat voor een bepaald milieuaspect, bij ongebruikelijke activiteiten, in bijzondere omstandigheden, of als de (doel- en middel)voorschriften ontoereikend zijn om de nadelige gevolgen in voldoende mate te voorkomen. Uit een oogpunt van rechtszekerheid moet deze aanvullende werking van

de specifieke zorgplicht naar het oordeel van de rechtbank beperkt worden opgevat als voor een bepaald milieuaspect specifieke (doel- of middel)voorschriften zijn gesteld en een vergunninghouder de activiteiten op de gebruikelijke wijze uitoefent. Een overtreding op grond van de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 Bal kan naar het oordeel van de rechtbank alleen aan de orde zijn als hetzelfde resultaat niet kan worden bereikt met een voorschrift dat al aan de omgevingsvergunning is verbonden.

2. Als overtreding van de specifieke zorgplicht aan de orde is, moet voor de vergunninghouder redelijkerwijs zijn te voorzien wat de overtreding in een concreet geval inhoudt. Als er voldoende tijd is, kan dat door de vergunninghouder te laten weten wat van hem wordt verwacht, in overleg te treden over ongedaanmaking van de overtreding, een maatwerkvoorschrift (in het vooruitzicht) te stellen of een (ontwerp voor) wijziging van de voorschriften van de omgevingsvergunning kenbaar te maken. De nadelige gevolgen van een overtreding van de specifieke zorgplicht kunnen in een concrete situatie echter meebrengen dat daar niet op kan worden gewacht. Dan is de vraag aan de orde of directe handhaving op grond van overtreding van de specifieke zorgplicht mogelijk is.

Directe handhaving op de specifieke zorgplicht is naar het oordeel van de rechtbank mogelijk bij evidente overtredingen. De activiteit moet evident in strijd zijn met de zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal. Daarvan is sprake in situaties waarin het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht. Directe handhaving van het overtreden van de specifieke zorgplicht is niet gerechtvaardigd als de betrokkene redelijkerwijs niet kon weten wat in het concrete geval een goede invulling is van de specifieke zorgplicht. De rechtbank wijst ter onderbouwing op de wetsgeschiedenis van de Omgevingswet en het Bal.

3. Naar het oordeel van de rechtbank was ten tijde van het dwangsbesluit van 2 april 2025 sprake van een evidente schending van de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal. Hierbij neemt de rechtbank het volgende in aanmerking.

Bij de op 8 en 20 november 2024 gehouden controle is geconstateerd dat de maximaal toegestane opslaghoogte van afvalstoffen op het buitenterrein werd overschreden en dat vrijkomende afvalstoffen (waaronder shredderresidu) onvoldoende werden gescheiden en gescheiden bewaard. Hierdoor is een brandonveilige situatie en ook daadwerkelijk brand ontstaan in de partijen shredderresidu die afkomstig zijn van het bedrijf [naam] van eiseres. Ook op 14 februari 2025 zijn sporen van brand en broei geconstateerd. Tijdens het gesprek dat toen heeft plaatsgevonden tussen de toezichthouders van de ODZOB en de heren [naam] en [naam] hebben zij samen de conclusie getrokken dat afvoer de enige oplossing is in het geval

van deze grootschalige opslag.

Na de verkoop van [naam] op 18 februari 2025, is eiseres met de hierdoor vrijgekomen financiële middelen op 24 februari 2025 begonnen met het afvoeren van shredderresidu. Daarna zijn er nog branden geweest in het shredderresidu op 14 en 15 maart 2025, ten gevolge waarvan (nog meer) verontreiniging van zowel lucht, bodem als (riool)water heeft kunnen plaatsvinden. Gelet op het voorgaande heeft het college terecht overwogen dat de opslag van shredderresidu, afkomstig van eiseresses toenmalige bedrijf [naam], de broei en vervolgens de branden die erin zijn ontstaan, gepaard gaan met geuremissie en rookontwikkeling. Via de lucht zijn schadelijke stoffen in de leefomgeving terechtgekomen. Ook heeft het college terecht overwogen dat blus/koelwater van het residu in de bodem infiltreert en dat via die route schadelijke – zo niet zeer zorgwekkende – stoffen in de bodem terecht zijn gekomen en/of terechtkomen en dat het water buiten de inrichting weglekt.

Hiermee staat naar het oordeel van de rechtbank vast dat de opslag van het aanwezige shredderresidu nadelige gevolgen voor de fysieke leefomgeving heeft opgeleverd en een groot risico blijft opleveren voor de fysieke leefomgeving. In de gegeven omstandigheden was evident dat de partijen shredderresidu die aanwezig waren in november 2024 zo spoedig mogelijk hadden moeten worden afgevoerd. Dat was ten tijde van het dwangsombesluit op 2 april 2025 nog niet gerealiseerd. Het college heeft dan ook tot de conclusie mogen komen dat eiseres evident in strijd heeft gehandeld met de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal. Dat betekent dat het college bevoegd was een last onder dwangsom op te leggen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 28-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:3621

Zaaknummer: 25/3118 en 25/3647

Wetsartikelen: 2.11 Bal

RECHTSPRAAK

Handhaving/Eindhoven

Het opslaan van een bedrijfsafvalstof (spuiwater afkomstig van luchtwassers) in een niet lekdichte winbag en het niet regelmatig controleren ervan is in strijd met de specifieke zorgplicht voor een milieubelastende activiteit.

Casus

Het college van burgemeesters en wethouders van Eindhoven heeft een last onder dwangsom opgelegd vanwege schending van de specifieke zorgplicht uit artikel 2.11 van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal). De lasten houden in dat de bodem moet worden gesaneerd tot de in de bestreden besluiten aangegeven terugsaneerwaarden. De bodem is vervuild geraakt door lekkage van een op de locatie opgeslagen winbag met spuiwater (afkomstig van luchtwassers). De opgelegde last houdt in dat de bodem moet worden teruggesaneerd tot waardes die zijn gebaseerd op verrichte referentiemeting.

Rechtsvragen

1. Heeft eiseres de specifieke zorgplicht evident en onmiskenbaar overschreden?
2. Is de opgelegde last evenredig?

Uitspraak

1. In paragraaf 4.86 (artikel 4.855 en verder van het Bal) zijn regels gesteld over het opslaan van drijfmest, digestaat of dunne fractie in een mestbassin of mestzak met het oog op het voorkomen van verontreiniging van een oppervlaktewaterlichaam. In bijlage I bij het Bal is een mestzak gedefinieerd als een mestbassin, geheel of gedeeltelijk gelegen boven het maaiveld, voornamelijk opgebouwd uit folies waarvan de bodemafdichting en afdekking een geheel vormen. Daargelaten dat de algemene regels ingevolge artikel 3.198 van het Bal niet van toepassing zijn op deze activiteit, wordt paragraaf 4.86 niet genoemd in dit artikel 3.198. De in paragraaf 4.86 genoemde regels over het opslaan van drijfmest, digestaat of dunne fractie zijn

niet van toepassing. De definitie van een mestzak in bijlage I bij het Bal impliceert niet dat het gebruik van een winbag (of zelfs van een mestzak) voor de opslag van andere vloeistoffen is verboden. Dat volgt niet uit de tekst van het Bal of de nota van toelichting bij het Bal. Het Bal stelt regels voor het opslaan van drijfmest, digestaat of dunne fractie maar sluit niet uit dat een mestzak ergens anders voor wordt gebruikt. De enkele omstandigheid dat spuiwater in een mestzak of winbag wordt opgeslagen, ziet de rechtbank niet als een evidente schending van de specifieke zorgplicht.

In artikel 4.812 van het Bal is bepaald dat de opslag van spuiwater met het oog op het voorkomen van verontreiniging van de bodem in een lekdichte voorziening moet plaatsvinden. Deze eis is gesteld in paragraaf 4.82 van het Bal die van toepassing is op het houden van landbouwhuisdieren in een dierenverblijf. Ook deze paragraaf wordt niet genoemd in artikel 3.198 van het Bal en is niet van toepassing op het opslaan van spuiwater als bedrijfsafvalstof op de locatie. De enkele omstandigheid dat spuiwater in een gecertificeerde winbag wordt opgeslagen is onvoldoende voor het oordeel dat de zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal wel in acht is genomen.

Bij de invulling van de verplichtingen op basis van de zorgplicht ziet de rechtbank wel aanleiding om de verplichtingen ingevolge paragraaf 4.82 en 4.86 van het Bal te betrekken. Uit de toelichting op artikel 4.812 van het Bal en artikel 4.858 van het Bal leidt de rechtbank af dat sprake moet zijn van een lekdichte (dat wil zeggen vloeistofdichte) voorziening. Verder mogen regelmatige controles worden verlangd van de staat van het mestbassin. Ook dient de afdekking regelmatig te worden beoordeeld en dienen eventuele gebreken direct te worden verholpen. Dit valt onder de specifieke zorgplicht van artikel 2.11 van het Bal. Soortgelijke eisen (zelfs strengere eisen) werden gesteld in het recht dat gold voor inwerkingtreding van de Ow. Uit de wetsgeschiedenis van het Activiteitenbesluit milieubeheer blijkt juist dat de wetgever beoogde aan de opslag van spuiwater dezelfde eisen te stellen als aan de opslag van drijfmest. De rechtbank kijkt in dit verband ook naar de regels over het opslaan van mest in mestzakken ten behoeve van het realiseren van een verwaarloosbaar bodemrisico als bedoeld in artikel 3.68 van de Activiteitenregeling milieubeheer zoals dat gold tot 1 januari 2024, die voorzien in een certificering en een controleverplichting. De rechtbank kijkt tot slot naar de invulling van de zorgplicht op basis van het (oude) artikel 13 van de Wet bodembescherming (Wbb). Als in het verleden iemand wist dat door een handeling zoals het ter bewaring opslaan van stoffen op de bodem (artikel 6, tweede lid, van de Wbb) de bodem kon worden verontreinigd, dan was deze verplicht alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem konden worden gevergd, teneinde die verontreiniging of aantasting te voorkomen, dan wel indien die verontreiniging of aantasting zich voordeed, de verontreiniging of de aantasting en

de directe gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken. Ter invulling van deze zorgplicht kon tot de inwerkingtreding van de Ow worden aangesloten bij de Nederlandse richtlijn bodembescherming, een voormalig BBT-document. Ook hieruit volgt dat wanneer bodembedreigende stoffen, zoals mest, snel worden opgeruimd (ook al levert het niet direct een significant bodemverontreinigingsrisico op), het ontstaan van ernstige bodemverontreiniging kan worden voorkomen. De rechtbank leidt dit onder meer af uit rechtsoverweging 23.7 van de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016.

Kort samengevat hecht de rechtbank bij de bepaling van de omvang en de invulling van de zorgplicht betekenis aan de algemene regels over vergelijkbare verplichtingen in het huidige recht en de verplichtingen op basis van wetten en regels in het oude (voor 1 januari 2024 geldende) recht. Uit de wetsgeschiedenis van de Ow kan niet worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd het niveau van de bescherming van het milieu te verlagen. Met andere woorden, als een gedraging onder het oude recht was verboden, is dat een aanwijzing dat deze gedraging onder het nieuwe recht een evidente schending van de specifieke zorgplicht kan opleveren en dat de betrokkene dit redelijkerwijs kan weten. Uit de verplichtingen op basis van het huidige recht en de verplichtingen in het oude recht leidt de rechtbank af dat in dit geval de specifieke zorgplicht inzake het opslaan van spuiwater in ieder geval verplicht tot de opslag in een lekdichte voorziening op een goede ondergrond, regelmatige controle van deze voorziening en (bij de constatering van lekkage) het zo snel mogelijk opruimen van de verontreiniging om ernstige bodemverontreiniging te voorkomen. Van eiseres 2 mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij kon weten dat dit van haar werd verwacht ter invulling van de specifieke zorgplicht.

De rechtbank is van oordeel dat eiseres 2 in dit geval evident en onmiskenbaar de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal heeft overtreden, gelet op de volgende omstandigheden:

- Het college stelt terecht dat het gebruik van een winbag voor andere doeleinden dan de opslag van drijfmest, digestaat of dunne fractie voor risico komt van de eigenaar van de winbag. Hij kent de eigenschappen van de winbag en weet ook of deze is gecertificeerd. Hij weet of de winbag geschikt is voor de opslag van andere vloeistoffen en weet welke vloeistoffen er in gaan. Hij weet, althans hij behoort te weten welke risico's aan het andersoortig gebruik van de winbag zijn verbonden.
- Dat sprake was van drassige grond waardoor het bouwpuin dat daarin zat de lekkage vermoedelijk heeft veroorzaakt, is een omstandigheid die voor risico komt van eiseres 2, omdat zij de winbag gebruikt voor de opslag van spuiwater. Eiseres 2 heeft naar eigen zeggen kennis en ervaring bij het gebruik van winbags en had kunnen weten dat het opslaan van een

winbag op een drassige ondergrond risico's met zich meebrengt en had juist meer en beter moeten onderzoeken of de locatie geschikt was en had haar controleverplichting serieus moeten nemen om zeker te zijn dat de winbag niet zou gaan lekken als er een risico is op lekkage.

– Dat eiseres 2 de winbag heeft geplaatst op aanwijzingen van het akkerbouwbedrijf ontslaat haar niet van haar vergewisplicht (nu eiseres 2 meer ervaring zal hebben dan het akkerbouwbedrijf en eiseres 2 de eigenaar is van de winbag en op de hoogte is van de eigenschappen van de winbag).

– Gelet op de omvang van de door het waterschap geconstateerde lekkage kan niet worden gesproken over regelmatige controles (anders was het eerder door eiseres 2 ontdekt). Onderdeel van de maatregelen na het constateren van de lekkage is het snel opruimen van het gelekke spuiwater en de reeds ontstane onderliggende bodemverontreiniging. De rechtbank is van oordeel dat het op de weg van eiseres 2 had gelegen om, in het licht van de onderzoeken en het plan van aanpak van Strukton, meer maatregelen te treffen dan zij heeft gedaan door de bodem verder af te graven, mede gelet op de eigenschappen van de stoffen in het spuiwater.

2. De rechtbank vat deze beroepsgrond zo op dat eiseres 2 stelt dat de last niet evenredig is, omdat het niet noodzakelijk is om zover terug te saneren. De rechtbank is van oordeel dat in het licht van de bevindingen van Greensoil het college het bestreden besluit niet heeft kunnen baseren op de enkele referentieboring van Strukton. Het college had meer referentieboringen moeten uitvoeren, mede gelet op het feit dat het gehele gebied in het verleden intensief agrarisch is gebruikt en hierbij ook is bemest. Het college heeft terecht de eerste biologische/fyto-remediatie aanpak afgewezen omdat deze aanpak teveel tijd in beslag neemt. De rechtbank ziet echter niet in waarom, indien sprake is van een lagere terugsaneerwaarde met het oog op het toekomstige gebruik niet kan worden volstaan met een minder ingrijpende aanpak. Het college had dit beter moeten motiveren in het bestreden besluit. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het college inmiddels zelf een deel van de grond op de locatie heeft weggegraven en dat niet vaststaat of deze grond is afgevoerd als afval of is opgemengd met andere grond.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 21-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:5990

Zaaknummer: 25/934 en 26/554

Wetsartikelen: 2.11 Bal

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Eindhoven

Omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit ten behoeve van kleinschalig begeleid wonen. Het verbinden van een voorwaarde aan de omgevingsvergunning, inhoudende welke leeftijdscategorie in het pand gehuisvest mag worden, is in beginsel niet mogelijk, omdat uit het oogpunt van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties in het algemeen niet van belang is wie de woning bewoont. Dat kan alleen in bijzondere gevallen om redenen van situering van woningen anders zijn.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Eindhoven (het college) heeft een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit verleend ten behoeve van kleinschalig begeleid wonen. Verzoekster heeft hiertegen bezwaar gemaakt en de voorzieningenrechter gevraagd om een voorlopige voorziening te treffen.

Rechtsvraag

Kan aan een omgevingsvergunning – vanuit het oogpunt van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties – een voorschrift worden verbonden welke leeftijdscategorie in het pand gehuisvest mag worden?

Uitspraak

De voorzieningenrechter overweegt hierover dat uit de omgevingsvergunning duidelijk blijkt welke doelgroep in het pand zal worden gehuisvest, te weten jongeren die begeleid wonen. Het verbinden van een voorwaarde aan de omgevingsvergunning, inhoudende welke leeftijdscategorie in het pand gehuisvest mag worden, voor zover verzoekster dit al heeft beoogd, is in beginsel niet mogelijk, omdat uit het oogpunt van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties in het algemeen niet van belang is wie de woning bewoont. Dat kan alleen in bijzondere gevallen om redenen van situering van woningen anders zijn. Zie de

uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 16 maart 2016, ECLI:NL:RVS:2016:704. Het is aan het college om bij de heroverweging in bezwaar te beoordelen of hiertoe aanleiding bestaat. De voorzieningenrechter ziet hierin geen aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 04-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:5551

Zaaknummer: 26/1870

Wetsartikelen: 5.1 lid 1 onder a Omgevingswet